

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **F. S.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Vyšehradská 12, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 3. 2018, č. j. 17 A 30/2018 - 28,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 7 580 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná vydala dne 18. 2. 2018 rozhodnutí č. j. KRPP-28188-3/ČJ-2018-030022, kterým zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, do Rumunska. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 86 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem ze dne 15. 3. 2018, č. j. 17 A 30/2018 - 28.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností ze dne 17. 4. 2018, která byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 23. 4. 2018. K jejímu věcnému projednání nicméně Nejvyšší správní soud nepřistoupil, neboť před

pokračování

rozhodnutím věci (po učinění všech nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí) zjistil, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti.

[4] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 „[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.“

[5] V projednávané věci se stěžovatel žalobou bránil proti rozhodnutí žalované, na základě kterého byl zajištěn. Nejvyšší správní soud však před rozhodnutím ve věci zjistil, že zajištění stěžovatele již bylo ukončeno k datu 6. 6. 2018 (viz sdělení žalované ze dne 19. 6. 2018).

[6] Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, krajský soud se věcí žalobce meritorně zabýval; žalobu zamítl rozsudkem ze dne 15. 3. 2018. Stěžovatel napadl rozsudek shora identifikovanou kasační stížností podanou po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., kterým byl do § 172 zákona o pobytu cizinců vložen výše citovaný nový odst. 6. Všechny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení jsou tedy splněny (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 303/2017 - 36, či ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24).

[7] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, položil zdejší soud Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku: „Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“ Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že položení této předběžné otázky není důvodem pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Podle něj platí: „Předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže (...) zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá.“ Jde tedy pouze o přerušení fakultativní, nikoli obligatorní. Zároveň nejsou splněny ani podmínky pro obligatorní přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť ten dopadá pouze na přerušení toho konkrétního řízení, v němž byla předběžná otázka položena. Podrobněji k tomu viz např. nedávná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 Azs 415/2017 - 253, atp.

[8] Nejvyšší správní soud ostatně o zastavení řízení podle této nové úpravy rozhodl po položení předběžné otázky již i v jiných řízeních (viz usnesení ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 26/2017 - 24, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 Azs 301/2017 - 25, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 261/2017 - 58, atp.).

[9] V usnesení ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, dále Nejvyšší správní soud uvedl, že zastavení řízení o kasační stížnosti po meritorním přezkumu ze strany krajského soudu neodporuje čl. 36 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, ani právu EU.

pokračování

K problémům nastíněným v předběžné otázce ve vztahu k zajištění podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pak uvedl: „*Omezení možnosti sjednocovat judikaturu Nejvyššího správního soudu je dle názoru senátu především problémem vnitrostátním a souvisí s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Citované články procedurální směrnice i Listiny základních práv EU však směřují primárně k ochraně práva na osobní svobodu zajištěných osob a nelze z nich nikterak dovodit, jaké procesní prostředky by tyto osoby měly mít na úrovni vnitrostátního práva k dispozici pro účely ochrany souvisejících práv po propuštění, tím méně pak z nich lze vyčíst nárok na nějaký procesní prostředek ke sjednocování judikatury členského státu k uvedeným otázkám. Takový požadavek by ostatně při rozdílnosti právních systémů jednotlivých zemí Evropské unie bylo sotva možné realizovat.*“ Uvedené usnesení se vypořádalo i s návrhem senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který je veden u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Ani tato skutečnost mu však nebránila v zastavení řízení. Podrobněji viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28.

[10] Stejně tak lze poukázat na usnesení 6. senátu zdejšího soudu (ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Azs 416/2017 - 26), kterým bylo rovněž zastaveno řízení o kasační stížnosti z důvodu, že zajištění cizince bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Soud v něm mj. uvedl, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť „*zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s., aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.*“ Dále 6. senát uvedl, že „*zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43.*“ Dospěl však k závěru, že „*pochybnosti skupiny senátorů ani desátého senátu o souladu nyní aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem či unijním právem nesdílí.*“

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. (v návaznosti na ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) zastavit. Ostatně shodně zdejší soud postupoval i v nedávných usneseních ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 139/2018 - 14, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 7 Azs 179/2018 - 21, atp.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

pokračování

[13] Stěžovateli byl Nejvyšším správním soudem ustanoven pro řízení o kasační stížnosti advokát podle § 35 odst. 9 s. ř. s. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele odměnu a náhradu hotových výdajů za dva právní úkony ve výši 6 800 Kč [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) téže vyhlášky (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem, a písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti), a dva režijní paušály po 300 Kč za dva úkony právní služby dle § 13 téže vyhlášky]. Zástupci stěžovatele dále náleží částka 480 Kč za cestovné z Karlových Varů do Zařízení pro zajištění cizinců Balková a dále částka 300 Kč, která představuje náhradu za čas strávený touto cestou [§ 13 odst. 1 a 5 a § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu], tj. celkem 780 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému zástupci požadovanou náhradu za tlumočnicka ve výši 3 025 Kč (za tlumočné a za cestu tlumočnicka z Liberce do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, které se nachází v Plzeňském kraji, a zpět). Ustanovený advokát, který proplacení uvedené částky požaduje, nijak nedoložil, že by k tlumočení došlo (doložil pouze to, že sám navštívil dne 25. 5. 2018 stěžovatele v uvedeném zařízení), jakož ani to, že by tlumočení bylo potřeba. Soudu nesdělil, že bude potřebovat zajistit tlumočení, do jakého jazyka atp., přičemž ani netvrdí, že by se pokusil tlumočení zajistit vhodnějším způsobem (např. tlumočnickem ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková, popř. z jeho blízkosti). Přístup ustanoveného advokáta by ad absurdum znamenal, že by si mohl bez jakékoliv konzultace se soudem, který jej ustanovil, zajistit jakoukoli odbornou pomoc z jakékoliv části České republiky a nechat si proplatit její náklady. Z právní úpravy však takový úmysl zákonodárce dovodit nelze. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku 7 580 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. července 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu